

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **SAPRIL Morava s.r.o.**, IČO: 02858819
sídlem Skyřická 221, Vtelno, 434 01 Most
zastoupená Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem
sídlem 8. března 21/13, 460 05 Liberec

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2023, č. j. 32439/23/5300-22442-713137,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství 25. 9. 2023, č. j. 32439/23/5300-22442-713137, jímž byla zamítnuta její odvolání a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 23. 2. 2022, č. j. 358675/22/2510-50522-505376, na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2018, kterým byla doměřena daň ve výši 59 960 Kč a stanoveno penále ve výši 11 992 Kč, č. j. 358710/22/2510-50522-505376, na DPH za zdaňovací období únor 2018, kterým byla Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doměřena daň ve výši 86 440 Kč a stanoveno penále ve výši 17 288 Kč, č. j. 358727/22/2510-50522-505376, na DPH za zdaňovací období březen 2018, kterým byla doměřena daň ve výši 83 645 Kč a stanoveno penále ve výši 16 729 Kč, č. j. 358739/22/2510-50522-505376, na DPH za zdaňovací období duben 2018, kterým byla doměřena daň ve výši 55 730 Kč a stanoveno penále ve výši 11 146 Kč, č. j. 358759/22/2510-50522-505376 na DPH za zdaňovací období květen 2018, kterým byla doměřena daň ve výši 86 533 Kč a stanoveno penále ve výši 17 306 Kč, č. j. 358774/22/2510-50522-505376, na DPH za zdaňovací období červen 2018, kterým byla doměřena daň ve výši 73 733 Kč a stanoveno penále ve výši 14 746 Kč, č. j. 358788/22/2510-50522-505376, na DPH za zdaňovací období červenec 2018, kterým byla doměřena daň ve výši 65 350 Kč a stanoveno penále ve výši 13 070 Kč, č. j. 358797/22/2510-50522-505376, na DPH za zdaňovací období srpen 2018, kterým byla doměřena daň ve výši 29 534 Kč a stanoveno penále ve výši 5 906 Kč, č. j. 358808/22/2510-50522-505376, na DPH za zdaňovací období září 2018, kterým byla doměřena daň ve výši 83 718 Kč a stanoveno penále ve výši 16 743 Kč, č. j. 358823/22/2510-50522-505376, na DPH za zdaňovací období říjen 2018, kterým byla vyměřena daň ve výši 61 624 Kč a stanoveno penále ve výši 12 324 Kč. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud zrušil i uvedené dodatečné platební výměry správce daně, jakož i uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že byla založena mateřskou společností koncernu SAPRIL – společností SAPRIL GROUP s. r. o., aby vykonávala obdobnou činnost, a to výroba a prodej kartonážního materiálu na Moravě. Žalobkyně na rozdíl od jiných společností z koncernu SAPRIL disponovala i vlastními obchodními zástupci, a proto služby mateřské společnosti využívala v omezené míře a služby zprostředkovatelů z řad třetích osob jí proto byly účtovány přímo. To je i případ společnosti P.D.S. group s.r.o. (dále jen „PDS“), která jako zprostředkovatel pracovala pro koncern SAPRIL cca od roku 2010. Tato společnost pomáhala žalobkyni navázat kontakt s odpovědnými osobami u potencionálních odběratelů a pomáhala pochopit potřeby zákazníků. Zprostředkovatelské společnosti pochopitelně své kontakty v těchto společnostech neprozrazují, naopak je jako součást svého know-how tají. Nicméně díky těmto kontaktům je možné s odpovědnými osobami potencionálních zákazníků jednat a mít možnost objevit prostor pro dodávku specifických výrobků odpovídajících výrobnímu či prodejnímu programu. Služby zprostředkovatelů se tak nevyužívají pouze k seznámení firem, ale i k rozšíření spolupráce a stejně tak k jejímu udržení, tedy jak k dojednání nových či dalších obchodů, tak i k udržení obchodů stávajících či k vyjednání úpravy stávajících dodávek. Žalobkyně v nalézacím řízení předložila tabulky a důkazy, které prokazovaly, jaké činnosti a jaké subjekty společnost PDS zprostředkovala a jak tyto kontakty pomohly žalobkyni v nárůstu objemu obchodů.
3. Poskytování služeb podle zprostředkovatelské smlouvy je specifické v tom, že na počátku nejprve dojde vždy k úvodnímu zprostředkování obchodu, a pokud je zprostředkovatelská činnost úspěšná, vznikne zprostředkovateli nárok na provizi ze zákazníkem odebraného zboží. Tento nárok existuje a trvá, ať už zprostředkovatel další činnost aktivně vyvíjí, či nikoliv. Pokud zprostředkovatel zprostředkuje prodej dalšího sortimentu zboží (jiný výrobek), promítne se jeho činnost navenek pouze do objemu odebraného zboží a tím i do nároku na vyšší provizi. Ze článku 64 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty ze dne 28. 11. 2006 vyplývá, že v případě zdanitelných plnění ze zprostředkovatelské smlouvy je zdanitelné plnění uskutečněné vždy posledním dnem kalendářního měsíce, kterého se týkají. Předmětná zdanitelná plnění vyplývají jak Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z uzavřené smlouvy, tak z vystavených daňových dokladů, jsou tedy řádně doložena a také o úhradách těchto faktur nemůže být pochyb.

4. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, aniž by prověřil, zda správce daně naplnil své povinnosti v prekluzivní lhůtě, které je dána zákonem. Správce daně začal provádět svá šetření již v době, která výrazně předcházela okamžiku započetí daňové kontroly a v tomto smyslu byly naplněny podmínky pro uplatnění námitky prekluze, kterou se měl zabývat z úřední povinnosti i žalovaný. Správce daně již v minulosti řešil vztahy mezi žalobcem a společností PDS a realizované úkony zcela jednoznačně a určitě směřovaly toliko ke zjištění, které se měly týkat fakturace mezi žalobcem a společností PDS. Žalobkyně proto navrhla, aby soudu byly předloženy spisové materiály, které se týkaly kontrol společnosti PDS v rámci daně z přidané hodnoty, a to jak za období prvních 10 měsíců roku 2018 tak i celého kalendářního roku 2015. Žalobkyně měla totiž za to, že ke skutečnému zahájení daňové kontroly v tomto případě došlo ještě před započítím samotné daňové kontroly, a námitka prekluze je zde tedy více než aktuální.
5. Správce daně své závěry vedoucí k vydání napadených rozhodnutí opřel zejména o dvě svědecké výpovědi provedené v rámci jiných řízení s jinými daňovými subjekty. Při těchto svědeckých výpovědích však žalobkyně nebyla přítomna, a neměla tak možnost klást svědkům otázky. Správce daně k návrhu žalobkyně nahradil tyto dvě původní výpovědi dvěma opakovanými výpověďmi svědků, z původních výpovědí tak nebylo možno vůbec vycházet. Správce daně dosavadní výsledek kontrolního zjištění doplnil o provedení dalších svědeckých výpovědí navržených žalobkyní (svědci Č. a K.).
6. Podle § 88 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), měl správce daně proces sdělení výsledku kontrolního zjištění včetně umožnění vyjádření žalobkyně k němu zopakovat, což se však nestalo a místo toho zaslal správce daně žalobkyni zprávu o daňové kontrole, kde poprvé seznámil žalobkyni s tím, jak hodnotí obsah čtyř nových svědeckých výpovědí. Správce daně tak zabránil žalobkyni uplatňovat její práva a nic na tom nemůže změnit ani následující postup žalovaného, který se pokusil chyby v rámci odvolacího řízení napravit. Zpráva o daňové kontrole proto byla správcem daně získána v rozporu s právními předpisy a jako důkazní prostředek je podle § 93 odst. 1 daňového řádu zcela nepoužitelná. Dodatečné umožnění vyjádření se k novým výsledkům kontrolního zjištění v průběhu odvolacího řízení není stejné jako v průběhu daňové kontroly, a to s ohledem na § 115 odst. 4 daňového řádu.
7. Dále došlo k vadnému posouzení práv a povinností vyplývajících ze zprostředkovatelských smluv a přenesení důkazní povinnosti ze správce daně na žalobkyni, která jednoznačně definovala skutečnosti a postupy, které byly relevantními a oprávněnými pro vystavení a přijetí příslušných daňových dokladů. Bylo bezpochyby prokázáno, že žalobkyně realizovala dodávky, a to opakovaně, vůči jednotlivým odběratelům. Právě tyto jednotlivé obchodní případy daly podnět pro následnou fakturaci s tím, že je bez jakékoliv diskuse, že žalobkyně měla se společností PDS uzavřenou smlouvu o zprostředkování. Správce daně provedl naprosto neúčelné výslechy osob, které ani z titulu svých pozic ani dob působnosti u jednotlivých odběratelů neměly možnost se ke zprostředkování vyjádřit. Jedná se pouze o účelové jednání správce daně ve snaze podpořit údajné pochybnosti. Smlouva o zprostředkování je zákonem upravený typ smlouvy, který definuje jednoznačně práva a povinnosti smluvních stran a pokud jsou naplněny, pak plnění z těchto smluv je ryze po právu a nemůže být pochybnostmi napadáno. To, že s odstupem několika let zprostředkovatelé nevěděli určité skutečnosti, resp. určité skutečnosti nechtěli úředníkům správce daně odhalit, nemohou mít následky pro žalobkyni.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Správce daně nepředložil žádný důkaz, který by věrohodnost předložených důkazů zpochybnil. Nesmyslné jsou argumenty, že zprostředkovatel neměl webové stránky apod., neboť nelze zakázky získat krásnými webovými stránkami a rozesíláním motivačních emailů.
9. Jestliže správce daně nechal daný systém fungovat více než deset let i přes proběhlé daňové kontroly, pak měla žalobkyně za to, že poskytla dostatečné důkazy o realizaci svých obchodů. Zvláště za situace, kdy společnost PDS realizovala zprostředkovatelskou činnost i pro další společnosti z koncernu SAPRIL v papírenském oboru i pro jiné společnosti v oboru dodávek uhlí. Daňové orgány tak jeden shodný obchodní případ jednou vyhodnocují jako bezvadný a druhý jako pochybný.
10. V daném případě se náklady na činnosti realizované zprostředkovatelem PDS snaží daňové orgány z účetnictví žalobkyně vyjmout, ale na druhou stranu příjmovou stranu případu nikterak nehodnotí. Dochází tak ke zcela absurdní situaci, ve které daň z přidané hodnoty byla u společnosti PD stvrzena jako správná a zákonná, ale na druhé straně u žalobkyně je tatáž daň z přidané hodnoty zpochybňována. Je tedy dán stav, ve kterém společnost PDS vystavené příjmové doklady nejsou i přes provedené kontroly na dani z přidané hodnoty nikterak zpochybňovány a zůstávají jako věcně a obsahově správné v účetnictví daného subjektu, ale na druhou stranu je vydanými platebními výměry zpochybňována oprávněnost jejich užití v účetnictví žalobkyně.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný se neztotožnil se žalobkyní, že by správce daně prováděl kontrolní činnost u žalobkyně, která by předcházela formálnímu zahájení daňové kontroly dne 13. 11. 2019. Žalobkyně poměrně absurdně argumentuje tím, že by daňová kontrola u společnosti PDS měla automaticky představovat daňovou kontrolu u žalobkyně. Nelze totiž zaměňovat daňovou kontrolu u společnosti PDS s prověřováním daňové povinnosti u žalobkyně. Judikatura soudů uvádí, že je nutné v každém jednotlivém případě zkoumat obsah jednotlivých úkonů prováděných správcem daně. To se netýká případů, kde se jednalo o daňovou kontrolu vedenou u odlišného daňového subjektu. Navíc listiny z řízení vedeného u společnosti PDS byly vtaženy do daňového řízení s žalobkyní až v rámci odvolacího řízení.
12. Správce daně úředním záznamem převedl z jiného daňového řízení do spisu žalobkyně protokol o výsledku svědkyně M. Ž., L. H. a na základě požadavku žalobkyně došlo k zopakování jejich výsledků. Vyslechnutí svědci potvrdili, že jednali pouze se zaměstnanci žalobkyně, nikoliv se zprostředkovateli. Výpovědi svědků Č. a K. byly obecné a dokonce vzájemně rozporné. Postup správce daně, který po sdělení výsledku kontrolního zjištění provedl čtyři svědecké výpovědi, ale následně žalobkyni s výsledkem provedeného dokazování žalobkyni neseznámil, nebyl procesně správný. Žalobkyni nicméně nebyla upřena procesní práva, neboť měla možnost reagovat na doplněné důkazy již v rámci odvolání, což ostatně učinila. Zároveň žalovaný poskytl žalobkyni další dostatečný prostor pro vyjádření v rámci odvolacího řízení.
13. Co se týká realizované činnosti společnosti PDS pro žalobkyni, výpovědi zástupců odběratelských společností zprostředkování obchodní spolupráce se žalobkyní popřeli.
14. Žalobkyně pomíjí, že předmětem daňového řízení byl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění přijatých od společnosti PDS, nikoliv daňové povinnosti této společnosti či cokoliv jiného.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Velmi obecný návrh na dokazování všemi spisy společnosti PDS nelze mít za důvodný, neboť v dané věci je předmětem sporu otázka nároku na odpočet DPH žalobkyně, nikoliv společnosti PDS.

Replika žalobkyně

16. V replice žalobkyně setrvala na dosavadních stanoviscích a k námitce prekluze poznamenala, že jednotlivá daňová řízení jsou neveřejná, a tak nemá žalobkyně k dispozici fakta, která má možnost získat soud a v tomto smyslu je procesně znevýhodněna s tím, že tuto svou nevýhodu se snaží řešit uplatněním návrhů na provedení dokazování.
17. Dále nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že jakékoliv pochybení procesního charakteru je v rámci odvolacího řízení plně a bez dalšího odstranitelné a že tímto způsobem nemůže nastat stav, kdy podklady pro rozhodnutí nemají oporu v zákonných předpisech, a tedy nemohou následně způsobovat následky pro žalobkyni. Jsou neakceptovatelné výsledky osob, které v rozhodné době zprostředkování obchodů v daných pozicích a u daných subjektů nebyly ani zaměstnány ani fyzicky přítomny, a tedy vůbec nemohly ani teoreticky vědět o jakýchkoliv skutečnostech týkajících se smluvního vztahu.
18. Samotné zprostředkování obchodů proběhlo ve zcela jiném časovém termínu, a tedy v posuzované době již byly vztahy dávno zprostředkovány a zprostředkovatelé měli nadále nároky na svá plnění. Jedná se o podobný princip jako funguje třeba u „pojišťovacích makléřů.“

Ústní jednání soudu

19. Při jednání soudu dne 6. 11. 2024 právní zástupkyně žalobkyně odkázala v plném rozsahu na dosavadních podání, stejně jako pověřený pracovník žalovaného.
20. V konečném návrhu právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že došlo k nezákonnému postupu, stejně jako k prekluzi práva daň vyměřit, a proto by mělo být žalobě vyhověno.
21. Pověřený pracovník žalovaného s odkazem na správnost žalobou napadeného rozhodnutí navrhl žalobu zamítnout.
22. Soud podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) neprovedl dokazování spisy týkajících se daňových kontrol u společnosti PDS za období roku 2018 a 2015, jak navrhovala žalobkyně pro nadbytečnost, neboť se jedná o jiný daňový subjekt než je žalobkyně a úkony vůči jinému daňovému subjektu nelze považovat za zahájení daňové kontroly vůči žalobkyni.

Posouzení věci soudem

23. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
24. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. K námitce prekluze z důvodu provádění šetření správcem daně mající charakter daňové kontroly před vlastním zahájením daňové kontroly soud uvádí následující.
26. Podle § 87 odst. 1 věty první daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, je daňová kontrola zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně.
27. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
28. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.
29. Při posouzení, zda k prekluzi skutečně došlo, je rozhodné určení okamžiku zahájení daňové kontroly. Ke zjištění tohoto okamžiku je klíčové rozlišení mezi vyhledávacím postupem správce daně, konkrétně jeho vyhledávací činností (§ 78 daňového řádu) a daňovou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kontrolou samotnou, jako postupem kontrolním (§ 85 a násl. daňového řádu). Vyhledávací činnost správce daně slouží k vyhledání důkazních prostředků, daňových subjektů a obecně podkladových informací – v zásadě se jedná o „mapování terénu“, při kterém nedochází k vlastnímu hodnocení získaných důkazních prostředků. Vyhledávat důkazní prostředky a daňové subjekty a zjišťovat plnění jejich povinností při správě daní může správce daně před zahájením daňového řízení i v jeho průběhu, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem (§ 78 odst. 1 a 2 daňového řádu – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2024, č. j. 5 Afs 316/2023-41).

30. Předmětem daňové kontroly jsou naproti tomu podle § 85 odst. 1 daňového řádu daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení. Oproti vyhledávací činnosti pak daňový řád připouští dokazování pouze v rámci daňové kontroly (respektive postupu k odstranění pochybností – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2023, č. j. 6 Afs 59/2023-52, č. 4520/2023 Sb. NSS).
31. Jak vyplývá z § 87 odst. 1 daňového řádu, k zahájení daňové kontroly jsou stanoveny 3 podmínky, při jejichž kumulativním splnění je daňová kontrola zahájena. Jedná se o 1) úkon směřující přímo vůči daňovému subjektu, 2) vymezení předmětu a rozsahu daňové kontroly a 3) faktické zjišťování daňové povinnosti.
32. Obecně platí, že otázka rozlišení vyhledávací činnosti a skryté daňové kontroly (kterou žalobkyně fakticky namítá, přestože tento konkrétní termín nepoužívá) tedy vyžaduje komplexní posouzení konkrétních úkonů správce daně. Teprve na základě celkového zhodnocení všech okolností posuzované věci lze vyhodnotit, zda postup správce daně odpovídal vyhledávací činnosti, či zda již spadal do rámce daňové kontroly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2023, č. j. 5 Afs 287/2021-32).
33. Žalobkyně však nijak konkrétně neoznačuje úkony, kterými měla být fakticky zahájena daňová kontrola s její osobou. Pokud žalobkyně uvádí, že jimi měly být úkony směřující vůči společnosti PDS, pak pomíjí, že jednou z podmínek zahájení daňové kontroly je, aby úkony směřovaly právě vůči ní. Typicky se jedná o excesivní místní šetření u daňového subjektu, které správce daně provádí před zahájením vlastní daňové kontroly (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2021, č.j. 18 Af 11/2021-49). V daném případě pak tato podmínka zjevně splněna není, neboť žalobkyně ani netvrdí, že by nějaké úkony před zahájením daňové kontroly vůči ní byly prováděny. Dále se ani ze správního spisu nepodává, že by správce daně vycházel z dokladů, které získal před zahájením daňové kontroly (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2024, č. j. 5 Afs 47/2023-36). Rovněž veškerá judikatura, na kterou žalobkyně odkazuje v žalobě, se týká situace, ve které správce daně kontaktoval daňový subjekt před zahájením daňové kontroly a vyžadoval od něj součinnost, což však na projednávaný případ nedopadá. Soud na základě shora uvedeného neprováděl dokazování žalobkyní požadovanými daňovými spisy z daňových kontrol společnosti PDS, protože by jejich obsah nemohl změnit okamžik zahájení daňové kontroly, která byla formálně i fakticky zahájena dne 13. 11. 2019 protokolem o zahájení daňové kontroly v zákonem stanovené prekluzivní lhůtě. Námitka prekluze je tedy nedůvodná.
34. Dále se soud zabýval námitkou nepoužitelnosti zprávy o daňové kontrole, neboť žalobkyně nebyla po doplnění dokazování znovu seznámena s výsledky kontrolního zjištění.
35. Soud přisvědčuje žalobkyni, že podle § 88 odst. 5 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021, dojde-li na základě vyjádření daňového subjektu k dosavadnímu výsledku kontrolního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zjištění k podstatné změně tohoto výsledku je správce daně povinen postupovat znovu podle § 88 odst. 1 až 4 daňového řádu, do čehož spadá i sdělení výsledku kontrolního zjištění. O takový případ se skutečně jednalo, neboť byli na základně návrhu žalobkyně po sdělení výsledku kontrolního zjištění znovu vyslechnuti svědci M. Ž. a L. H. a nově byli vyslechnuti svědci R. Č. a Z. K. To ostatně uznal i žalovaný v odvolacím řízení, a i v řízení před soudem. Jedná se tedy o procesní vadu daňového řízení.

36. Nejvyšší správní soud zastává stanovisko, že v některých případech lze skutečnosti zjištěné v rámci daňové kontroly, byť byla zahájena či vedena v rozporu se zákonem, později použít za účelem vydání platebního výměru, tzn. rozhodnutí ve věci samé. Obecně platí, že vada řízení neohrozila zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže lze dovodit, že výrok rozhodnutí by byl stejný, i pokud by k vadě nedošlo. Procesní pochybení může mít alespoň teoretický vliv na přezkoumávané rozhodnutí tehdy, existuje-li vztah mezi pochybením a výsledkem řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 Afs 61/2018-30; ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Afs 268/2019-53). Soud k tomu také připomíná, že daňové řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65, nebo ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 42/2010-52).
37. Žalobkyně se s hodnocením uvedených svědeckých výpovědí správcem daně seznámila již ve zprávě o daňové kontrole a vyjadřovala se k nim již v odvolání. Žalovaný pak sám v odvolacím řízení doplnil dokazování a podle § 115 odst. 2 daňového řádu komplexně žalobkyni seznámil se zjištěnými skutečnostmi, včetně hodnocení uvedených čtyř výsledků svědků. Žalovaný pak dále opatřil i podklady týkající se společnosti PDS a výslech Hany Němečkové. Žalovaný tak ve věci postupoval plně v souladu s § 115 daňového řádu, podle kterého může v rámci odvolacího řízení odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, a tudíž nelze konstatovat, že by za daných okolností – tj. po seznámení žalobkyně před vydáním rozhodnutí o odvolání se zjištěnými skutečnostmi a umožnění jí, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřila, byla žalobkyni upřena možnost bránit její práva. Z obsahu napadených rozhodnutí se jasně podává, že uvedené procesní pochybení nemělo vliv na rozhodnutí správce daně i žalovaného, námitka nepoužitelnosti závěrů daňové kontroly je tedy nedůvodná.
38. Soud se následně zabýval samotným meritem projednávaného případu, přičemž je nutno zdůraznit, že předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovaným byla v zásadě otázka, zda žalobkyně u dotčených přijatých plnění od deklarovaného dodavatele PDS unesla důkazní břemeno a prokázala splnění podmínek pro uznání jí uplatňovaných nároků na odpočet daně v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“).
39. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle odst. 4 téhož ustanovení, vyžaduje-li to průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Dle odst. 5 písm. c) odkazovaného ustanovení správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
40. Otázkou rozložení důkazního břemene v daňovém řízení se ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Afs 21/2013-66, ve kterém popsal rozložení důkazního břemene následovně: „*Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). (...) Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy.*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-65, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, nebo ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 Afs 139/2022-41). Daňový subjekt je přitom povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, nebo ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Afs 30/2017-30). Daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, tedy není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125).

41. Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálněprávním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37, ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Afs 191/2019-32, či ze dne 23. 3. 2022, č. j. 6 Afs 29/2021-38). Jak ostatně vyslovil Ústavní soud už v usnesení ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04: „*Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který je simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotněprávního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.*“ Poukázat je možno také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71, v němž bylo konstatováno, že „*[d]aňový doklad proto per se není poukázkou na vznik nároku na odpočet daně: aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí věrně zobrazovat právě faktickou stránku věci – tj. přijetí zdanitelného plnění. Neodpovídají-li některé nebo dokonce všechny údaje uvedené na daňovém dokladu skutečnosti, nelze mechanismus předvídaný v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty využít. Jinými slovy obecně sice samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, avšak vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem.*“ Je možno zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2007, č. j. 5 Afs 165/2006-133, v němž bylo konstatováno, že „*[j]estliže je předmět a rozsah zdanitelného plnění uveden na daňovém dokladu natolik obecným způsobem, že není seznatelné, co bylo předmětem plnění a v jakém rozsahu bylo plnění poskytnuto, má plátce daně povinnost prokázat, o jaký předmět plnění se jednalo a v jakém rozsahu bylo plnění uskutečněno.*“ Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Afs 216/2017-33, podle kterého „*platí, že i kdyby šlo o formálně perfektní důkazy o provedení úhrady, nebyly by*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přesto samy o sobě způsobilé prokázat faktické přijetí plnění od konkrétních společností a jeho rozsah, neboť úhrada fakturované částky mezi dvěma subjekty neprokazuje, za co bylo skutečně zapláceno, a může tak jít například i o fiktivní faktury bez věcného opodstatnění.“

42. I když tedy daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu poté správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti pak daňový subjekt zpravidla bude prokazovat jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015-70, či ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 179/2016-60). Jestliže tedy daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na § 92 odst. 5 daňového řádu dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za daňový subjekt; přitom v případě, že tak neučinil, dospět k závěru, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění a je nezákonné. Volba důkazních prostředků, kterými daňový subjekt svá tvrzení prokáže, je zároveň pouze na jeho úvaze a není povinností správce daně mu sdělovat, kterými důkazními prostředky může případně soulad daňových dokladů se skutečností prokázat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 Afs 63/2009-102).
43. Při aplikaci uvedených právních závěrů na relevantní okolnosti nyní projednávaného případu zdejší soud uvádí, že daňové orgány dostaly shora citovaným zákonným požadavkům, když v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu označily a popsaly konkrétní skutečnosti, které u nich založily vážné a důvodné pochyby o tom, zda byla přijatá zdanitelná plnění (zprostředkování) uvedená na konkrétně označených daňových dokladech (fakturách) dodavatelskou společností PDS fakticky uskutečněna v deklarovaném rozsahu.
44. Vážné a důvodné pochybnosti podpořily provedené výslechy svědků – zástupce společnosti **SERVIS OBALY s.r.o., L. H.**, ředitele a prokuristy, a zástupce společnosti **BJS Czech s.r.o., M. Ž.**, manažerky nákupu a manažerky pro lidské zdroje. Dle tvrzení těchto svědků totiž obchodní spolupráce jmenovaných společností se společnostmi v koncernu **SAPRIL** byla navázána bez zprostředkovatelů, a to většinou na základě vlastních výběrových řízení. Žádný z těchto svědků neuvedl využití jakýchkoliv zprostředkovatelských služeb, přičemž svědci, s odkazem na své interní databáze (tyto skutečnosti byly též v určitých případech doloženy i odpovídajícími doklady), popsali také dobu navázání spolupráce se společnostmi koncernu **SAPRIL**. Svědci uvedli i konkrétní kontaktní osoby přímo spojené se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

společnostmi koncernu SAPRIL (pro žalobkyni to byl F. W.), nikoliv osobu jakéhokoliv zprostředkovatele. Společnost PDS neznali. Ze svědeckých výpovědí tak bylo zjištěno, že k samotným obchodům mezi žalobkyní a uvedenými společnostmi opravdu docházelo, nicméně poukazovanými svědeckými výpověďmi nebylo prokázáno, že by odběr zboží zprostředkoval právě deklarovaný dodavatel PDS a v deklarovaném rozsahu, naopak tyto výpovědi založily důvodné pochybnosti o zprostředkovatelské činnosti společnosti PDS.

45. Soud nesouhlasí s povšechným tvrzením žalobkyně, že daňové orgány provedly neúčelné výslechy osob, které ani z titulu svých pozic a rozhodné doby neměly možnost se ke zprostředkování vyjádřit, což mělo způsobit nezákonnost postupu daňových orgánů. Naopak má soud za to, že se jednalo o výslechy pro věc zcela příléhavé, neboť tyto osoby – zástupci společností, které byly v rámci tvrzených obchodních vztahů žalobkyní prezentovány jako společnosti zprostředkované, byly vzhledem k rozhodným okolnostem posuzované věci, jejich postavení a přístupu k evidencím (i historickým) těchto společností, nájisto zdrojem podstatných informací týkajících se právě obchodních jednání mezi společnostmi koncernu SAPRIL a výše jmenovanými společnostmi.
46. Uvedené pochybnosti pak byly podpořeny rozpornou zprostředkovatelskou smlouvou se společností PDS ze dne 3. 1. 2016, kde byly uvedeny společnosti SERVIS OBALY s.r.o. a BJS Czech s.r.o. a provize ve výši 13 %, ačkoliv činnost společnosti PDS měla dle čl. 5.2, 5.4. spočívat ve vyhledání firem jako vhodných odběratelů. Nárok na provizi podle čl. 7.3. zprostředkovatelské smlouvy vznikl pouze v případě, že závazná objednávka bude žalobkyni doručena v důsledku činnosti zprostředkovatele. V čem tato činnost společnosti PDS měla spočívat, nebylo prokázáno. Navíc bylo zjištěno, že uvedené společnosti obchodovaly se žalobkyní již před uzavřením zprostředkovatelské smlouvy, a to bez využití zprostředkování. V čem zprostředkovatelská činnost měla spočívat se nepodává ani z vystavených faktur, kde je uvedena jako předmět plnění jen provize za příslušný měsíc.
47. Z výpovědi R. Č., který měl za společnost PDS plnění zprostředkovávat, se podává, že kontakty na potenciální odběratele získával na stavbách a v pohostinstvích, např. od šoférů a instalatérů, kteří mu dali kontakt na správného člověka ve společnosti potenciálního odběratele. Uvedl, že potenciálnímu odběrateli zavolał, šlo mu o to najít správného člověka, zjistit co chce a pak už věc běžela sama. Ve fabrikách se lidé na pozicích měnili, takže když svědek volal znovu, už tam byl jiný člověk, nebo se už nedovolal vůbec. Mohlo se stát, že někdy pověřil ve výjimečných situacích i jednáním svého bratra P. Č.
48. Soud konstatuje, že uvedený způsob zprostředkovatelské činnosti neodpovídá ani skutečností shora popsaným, neboť v době uzavření smlouvy byli odběratelé žalobkyni již známi, jakož ani tvrzení žalobkyně, že společnost PDS disponuje zvláštním know-how.
49. Svědek Z. K. uvedl, že odběratele získávali na internetu, se kterým však dle svého vyjádření neuměl pracovat, a proto mu s tím pomáhal P. Č. Dále uvedl, že zajistili asi 4 firmy, které měly zájem, jejich jména si však nepamatoval, obchodoval s nimi pan Č.
50. Z výpovědi svědkyně H. N., účetní společnosti PDS a manželky jednatele Stanislava Zeleného, vyplynulo, že sama obchody nezařizovala, ty měli zařizovat svědci R. Č. a Z. K., od kterých dostávala podklady. Dále uvedla, že svědci Č. a K. střídali společnosti, a tak se fakturovalo vždy té, ve které byli zrovna tito svědci jednatelé.
51. Svědek P. Č. uvedl, že zprostředkovatelskou činnost prováděl i pro PDS a i pro paní N., nicméně to bylo před rokem 2018. Navíc uváděl, že zprostředkovatelskou činnost prováděl i pro společností MJH, MJH Group nebo PTJ. Potenciální odběratele kontaktoval někdy telefonicky, někdy osobně.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

52. Z výpovědi svědka Stanislava Zeleného, jednatele společnosti PDS, se podává, že v roce 2018 tato společnost především obchodovala s uhlím a vedle toho vykonávala zprostředkovatelskou činnost. Zprostředkování měli na starosti R. Č., P. Č. a Z. K. Konkrétní obchody si nepamatuje, starala se o ně paní N. Smlouvy schvaloval a faktury podepisoval on, paní N. je vystavovala.
53. Soud ve shodě se žalovaným a správcem daně považuje výpovědi svědků R. Č., P. Č. a Z. K. za nevěrohodné pro svoji obecnost a vzájemnou rozpornost. Z. K. tvrdil, že potencionální odběratele hledali prostřednictvím internetu s P. Č., avšak svědkyně N. jednala pouze s R. Č., který také tvrdil, že většinu odběratelů zajišťoval sám prostřednictvím kontaktů na stavbách a v pohostinstvích. Věrohodnost uvedených svědků navíc snižuje i jejich zainteresovanost na věci, neboť pracovali pro společnost PDS, které byla vyplacena provize v celkové výši téměř 4 miliony Kč a tato společnost rovněž čelila doměření daňové povinnosti související s obchody se žalobkyní, jak je soudu známo z věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Af 2/2022.
54. Pochybnosti daňových orgánů o průkaznosti formálních dokladů předložených daňovým subjektem mohou vyvolat i takové okolnosti, které se nacházejí mimo dispozici toho kterého daňového subjektu. Nelze proto souhlasit s obecným tvrzením žalobkyně stran nesmyslnosti tvrzení žalovaného o pochybnostech plynoucích z neexistence webových stránek společnost PDS. Tento odkaz žalovaného totiž ve smyslu popsaného představoval pro věc relevantní okolnost, přičemž tuto nebylo možno hodnotit zcela izolovaně, resp. ji naprosto nepřiléhavě vytrhnout z celkového kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vhodným je zde také připomenout, že není třeba, aby každá z dílčích indicíí vedoucích k pochybnostem o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti tvrzení zakládala sama o sobě důvod pro neuznání uplatněného odpočtu. Tyto indicie nicméně měly zejména u žalobkyně samotné vyvolat obezřetnost, a to zvláště v tom smyslu, aby byla schopna v budoucnu unést důkazní břemeno ohledně plnění uskutečněného od takového dodavatele. Obecně je totiž v zájmu žalobkyně zachovávat takovou míru obezřetnosti, aby se před správcem daně neocitla v důkazní nouzi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Afs 11/2013-37, ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 56/2018-30, a ze dne 18. 12. 2018, č. j. 1 Afs 219/2019-25).
55. Zdejší soud tak na základě všech konstatovaných okolností vyhodnotil závěr učiněný ve věci daňovými orgány za logický a odpovídajícím způsobem odůvodněný, ucelený a přesvědčivý. Výše uvedená zjištění tedy v kontextu uvedené judikatury ve svém souhrnu nepochybně zakládala dostatečný důvod pro zpochybnění (tj. vážné a důvodné pochyby), že došlo k uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění v podobě předestřené žalobkyní. Ta tudíž v dané souvislosti neunesla své důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro nárokování odpočtu DPH z přijatého plnění dle § 72 a § 73 zákona o DPH. V této situaci je pak nadbytečné zabývat se aplikací čl. 64 směrnice Rady č. 2006/112/ES, neboť poskytnutí služby nebylo prokázáno.
56. Stejně tak soud nepřisvědčil povšechnému a zavádějícímu tvrzení žalobkyně, že správce daně historicky předmětné obchody plně akceptoval a uznával nároky na odpočet DPH, přičemž tento přístup změnil až na základě pochybností, které vyvstaly po započetí kontroly. Daňové orgány tak předmětný „systém“ nechaly fungovat více než deset let, a to i přes provedené dřívější daňové kontroly. K tomu soud předně konstatuje, že daňové řízení vedené dle daňového řádu je postaveno na zásadě, že daňový subjekt je povinen sám se přihlásit k povinnosti zaplatit daň, vypočítat si daňový základ a daň, jakož i tuto daň odvést. Hovoří se o tzv. autoaplikaci, která je modifikací administrativní metody právní regulace, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

typickou pro daňové řízení. To vše tedy činí daňový subjekt na vlastní odpovědnost. V případě, že by daňový subjekt nesplnil svoji povinnost podat daňové tvrzení, popř. by neprokázal správnost svého daňového tvrzení, vystavuje se nebezpečí rozličných „sankcí“ – např. zahájení řízení z moci úřední či stanovení daně ve výši odlišné od daně přiznané daňovým subjektem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012-20). Ze správního spisu vedeného v dané věci (resp. zjištění žalovaného) přitom nijak nevyplývá, že by předmětem kontrolních postupů správce daně vůči žalobkyni byla i jiná zdaňovací období. Nadto ani sama žalobkyně v rámci pouhého odkazu na „dřívější daňové kontroly“ tyto nijak blíže nespecifikovala. Konstrukci uvedenou žalobkyní, že daňové orgány nechaly daný „systém“ fungovat více než deset let, je tak nutno hodnotit za zjednodušující, neboť se tato zjevně opírá právě o již popsany princip tzv. autoaplikace v daňovém řízení. Jestliže pak určitý (konkrétní) nárok na odpočet z přijatých plnění nebyl daňovými orgány dříve prověřován a vyhodnocen, neznamená to bez dalšího, že byl tento nárok na odpočet daně uplatněn zcela zákonným způsobem.

57. Vzhledem k veškerým výše uvedeným skutečnostem tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
58. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. listopadu 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.